

[Aksel Larsen.]

aldrig Grund til at lykønske den, og det havde naturligvis heller ikke det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen savnet Grund til, hvis han havde været Finanslovsordfører. Ved en tidligere Finanslovdebat kunde det lade sig gøre at lykønske Statsministeren og den daværende Socialminister til Erhvervelsen af Guldmedailler, og ved denne Lejlighed kunde man jo bruge adskillig Tid til at lykønske Statsministeren, fordi i hvert Fald hans firbenede Sankt Bernhardshund har erhvervet sig en Medaille samt 8 Præmier paa en Hundestilling; den har, saa vidt jeg har set af Referaterne, kun en eneste Skønhedsfejl, at en Del af dens Ansigt staar for langt frem, hvilken Del, den øverste eller den underste, blev jeg ikke klar over. Men paa den anden Side, det er egentlig ikke det, Arbejderklassen ventede sig af sin Statsminister, efter den Valgkamp, der er ført.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sammenlignede — maaske ihukommende den smagfulde Tegning af Statsministeren i Badebukser — Ministrene med Stafetløbere. Det forekommer mig, at Lignelsen ikke passer særlig godt, selv om man maaske nok kan sige, at en Del af dem har vist en forbløffende Evne til at løbe fra deres tidligere Standpunkter. Det er imidlertid en Evne, som det ærede Medlem i allerhøjeste Grad deler med dem. Der er noget vist betryggende i, at det ærede Medlem nu har fundet sig til Rette i en bestemt Politik. Det er jo kun faa Aar siden, han begik sit store Værk „Pest over Europa“, hvor han i visse Henseender paa afgørende Maade leverede en sønderlemmende Kritik af den Politik, det tyske Socialdemokrati førte, og som han, nu selv staar som Ordfører for her i Tinget.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte om det nationale Spørgsmaal. Jeg vil henlede det ærede Medlems og Regeringens Opmærksomhed paa, at det nationale Spørgsmaal ikke blot er et indenrigsk Spørgsmaal, Spørgsmaalet om vor Holdning over for det tyske Mindretal i Sønderjylland og Spørgsmaalet om den Krisepolitik og den Kulturpolitik, der skal føres i Sønderjylland. Det er ogsaa i allerhøjeste Grad et Spørgsmaal af udenrigspolitisk Art. Jeg henviser igen til mine Udtalelser fra Sanktionsdebatten forleden. Det er ikke at mane Spøgelser frem, naar man siger, at det Tidspunkt meget vel kan komme med kort Varsel, hvor Danmark staar over for en Krigssituation paa Grund af et Angreb fra en

fascistisk Magt — det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch undskylder, at jeg tager Diplomatrakken paa, men jeg er jo nødt til at udtale mig saadan; han behøver ikke at være i Tvivl om, at jeg hellere udtalte mig endnu mere tydeligt.

De Begivenheder, der i Øjeblikket foregaar i Abessinien, og hvorom Morgenbladene bringer bloddryppende Telegrammer, viser, at Folkeforbundet ikke hidtil har haft særlig stor Betydning som Fredsfaktor, og at det altsaa er nødvendigt ikke alene af Kærlighed til Freden i Almindelighed, men ogsaa i høj Grad af Hensyn til Landet her, at man udenrigspolitisk støtter alle de Faktorer, der kan hjælpe til at bevare Freden og modvirke Krigen. Der findes imidlertid kun een Magt, om hvilken man fuldkommen ubestridt kan erklære, at alle dens Handlinger tjener Fredens Interesse, det er Sovjetunionen, og derfor er det vor Opfattelse, at Regeringen internationalt burde støtte Sovjetunionens Fredsbestræbelser paa den kraftigst mulige Maade, og ogsaa støtte den Tendens, der ligger i disse Fredsbestræbelser — hvorom vi jo har faaet Besked bl. a. af det ærede Medlem Hr. Pürschel her i denne Sal —, at disse Fredsbestræbelser naturligt er og maa være rettet imod den største Fare for Freden, som findes, nemlig de fascistiske Stormagter.

En hel Del af Regeringens Handlinger hidtil harmonerer ikke just med en saadan Politik og harmonerer heller ikke med de Beslutninger, der er truffet af den internationale Organisation, hvortil Socialdemokratiet selv hører. Man har f. Eks. i den socialistiske Internationale og i den faglige Amsterdam-Internationale udtalt sig meget kraftigt for økonomisk, kulturel og moralsk Boykot af Hitler-Tyskland. Det vil være af Interesse at høre Regeringens politiske Hovedordfører her udtale sig om Regeringspartiernes Stilling til disse Problemer og om, hvorledes man herhjemme skal arbejde paa at følge denne Parole; og det vil ogsaa være interessant i denne Forbindelse at faa en Redegørelse fra Udenrigsministeren eller fra de Ministre, hvorunder saadanne Sager maatte sortere, for, hvorfor man handler stik imod denne Parole ved at sende Regeringsrepræsentanter som Gæster til nationalsocialistiske Partiforanstaltninger i Tyskland. Jeg læser netop

Første Næstformand (Vanggaard): Jeg vil advare det ærede Medlem mod at tale om økonomisk Boykot af en Nabostat.